

Bencze Mihály

Az utolsó szobor

(Szervátiusz Jenő és Tibor emlékére)

Röpke pillanat az élet, s az évezredek lelkesedése,
A szülőföldhöz láncolt, hogy itt legyen a hited ébredése.
Erdők levegős álma elillan, fény csillan meg a szemedben,
S a tölgyfatörzsek, mint világháborús veteránok, szép csendben
Lelkedbe vonultak, s kérges kezéd emberekké szülte őket,
Harmatos máz lágy köpenye, s örök rejtély takarja a nőket.
Leheletnyi lét tornácán, a vídiafejű acélvésők,
Lassan kicsorbulnak, ajtódon dörömbölnek az ijedt késők.
Számon kéri tőled az öröklétet, tested közük olvad,
Szemedben másodpercek alatt, a sok vulkán parázssá sorvad.

Sok forgács tüze lobban, és életre kelnek azok az arcok,
Akiket sasszemed nem láthatott, nem markolták meg a karmok.
Angyalarcú lángnyelvek, visszaúsznak az időben, remegnek,
Megmaradt szilánkokból írott versek, madárívben peregnek.
Földre nem zuhanhatnak, de véres sikolyt rejtenek a bokrok,
Riadt tuskók mosolya hasad, mint fáradt refréneken a rojtok.
Szomorú vándorének, a gondviselés számár hátán üget,
Lesz még sirály, kék ég, ki tengerekhez hajózva pattant rügyet.
Matrózok harsány dala szárnyat növeszt, ahogy bölcs utazó tesz,
Agg madár vijjog a hullámok ormán, ebből még nagy vihar lesz.

Vésők csak törtek, rímek egyre fogytak, metaforák hasadtak,
Döntöttem a falakat, csak faragtam a szerető szavakat.
Minden elmúlik, mennyei látomás csak a fában él tovább,
Pusztulnak a tölgyerdők, bennem ébred a kétkedés, menj odább.
Semmivé leszek, s hamvaim fújja a szél, lesz-e még ébredés,
Utolsó lángra gyűjtöm szenvedélyem, dübörög a sok kérdés.
Törött vésőimet, félmondataimat, elsírt hibáimat,
Nagy acélmadár-szoborra hegesztem, hadd vigye imáimat.
Tonnás hegyibeszédem körbepüli majd a nagyvilágot,
Utolsó szobrom, utolsó versem, ragyognak a fényszilánkok.

Anyám

Apám dorgál, nem vár, a forró kövön valaki jár,
Anyám haja hűvös fűzfa, betakar, zokog a nyár.
Szeme kéklő égbe merült vadkacsa, még vigasztal,
Kemencés éjben, égő fészkerben, a dal marasztal.

Fehér vetésben, a szája esti mesét suttogó,
Öle bárka, fűzfabarka, csillag közti úrhajó.
Álma magas, mint az ígéret földje hitetlenek,
Hegyek bércén, szíve mélyén, az őseim ébrednek.

Üvöltő lármafák vágya, a béke őrangyala,
Felhőszárnyon, végső bársony, célkereszt a homloka.
Sziklatömbök földre hullnak, kőkeresztté hasadnak,
Résekben felejtett szitakötők, kék dalra gyúlnak.

Száguldó hintók, álmat bodorítók, tülekednek,
Aranybetűk kirepülnek, égboltra települnek.
Imbolyognak, integetnek, a felhők közé szállnak,
Imakönyvét tépik a kipenderült szivárványnak.

Fecskék, repülő hangjegyek, bölcsőm fölött röpködnek,
Villanydrótok, gondolatok szikráznak, szénné égnek.
Anyám dorgál, nem vár, a forró kövön valaki jár,
Apám karja megölel, betakar, és zokog a nyár.